విమల కోసం

★

శ్రీ వజ్ఝల రామనరసింహం

రఘు పిల్లని చూచుకోవడమూ అయింది; పిల్ల రఘుని చూడడమూ అయింది. పెళ్ళి చూపులు అయిపోయాయి.

అయిదేళ్లవరకూ పెళ్ళి చేసుకోనని భీష్మించుకున్న రఘు ఆ పెళ్ళిచూపుల కెలా వప్పుకున్నాడో తనకే తెలియదు. కాని, తండ్రి అయిన శర్మగారు కొంత బలవంతం చేయకపోలేదని అత డెరుగును.

రఘు ఒక వింతవ్యక్తి. చిన్నతనంనుంచీ అతని మనస్సులో పెళ్లి, పిల్లని చూచుకోవడం, కట్నాలు, మొదలైనవాటిగురించి ఒక విధమైన అసహ్యభావాలు అల్లుకొని వుండిపోయాయి. చాలాకాలంనుండి తన తలిదండ్రులు పెళ్ళి చేసుకోమని తనని బలవంతం చేస్తున్నారు. తన కెన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి. ఎందరో కట్నాలు ఇస్తామన్నారు. తను మరి అయిదేళ్లవరకూ పెళ్లిచేసుకో నన్నాడు. తల్లి ప్రాధేయపడింది. పిల్లతండ్రి అయిన మూర్తిగారు వత్తిడిచేశారు. తను మౌనంగా వూరుకొని తన విముఖత తెలియచేశాడు. వివాహంగురించి తనకి విచిత్రమైన భావాలు సందేహాలు కల్గుతున్నవి. పెళ్లి అంటే, ఒక పిల్లని ఒక పిల్లవాడి మెడకి కట్టడం, సంసారభారం వారిద్దరి నెత్తినీ పడేసం! అయితే, ఈ కట్నాలు, పురోహితులు, లాంఛనాలు, ఇవన్నీ ఏమిటి? ఎందుకు? మిగతా దేశాలలో పెళ్లిళ్లు ఎట్లా జరుగుతాయి? పెళ్ళి అయాక సంసారాన్ని ఎట్లా పోషించడం? తమ పిల్లలకి పెళ్లిళ్లు చేయడానికి తలిదండ్రులకీ తొందర, ఆవేశము, పట్టుదల, బలవంతము, ఎందుకో......

రఘులో వున్న ఈ వింతవింత భావాలన్నీ తను పిల్లని చూసేటప్పటికి మటుమాయమైపోయి కూర్చున్నవి. తన మనస్సులో ఇన్నాళ్ళ యీ వివాహానికి వ్యతిరేకంగా పనిచేస్తున్న మహాశక్తులన్నీ ఒక్కమారు ఓడిపోయా యనిపించింది...పెళ్లికూతురు పేరు విమల...రఘుకి ఎదురుగా, చాపమీద విమలని కూచోపెట్టేరు. విమల 15 ఏళ్ళ పిల్ల. కాఫీ కలరు పైట పరికిణీ, సన్నని సిల్కు జాకెట్టు తొడుక్కుంది. తామర రేకుల్లా వున్న ఆమె కళ్లకి కాటుక పెట్టుకుంది. రఘు ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె కొద్దిగా తల వంచుకొని కూచుంది. ఆమె తండ్రి అయిన మూర్తిగారు కూతురుతో అన్నారు:

"అమ్మా! విమలా! కొంచెం తలఎత్తమ్మా"

బెదురుతూవున్న లేళ్ళలా, ఆమె కళ్లు ఇటూ అటూ తిరిగినవి. సన్నని పెదిమలు రెండూ కొంచం చలించాయి. ఆమె నునుచెక్కులు లేసులాబీ ఛాయలను దిద్దుకొన్నవి...ఆమె కళ్ళలో ఒక వింతకాంతి వెలిగింది...

రఘు ముగ్ధుడయాడు...కనీసం అట్లా అనుకున్నాడు. ఏదో మధురమైన వింతవస్తువని, తను ఎన్నడూ ఎరుగనిదానిని, అకస్మాత్తుగా కనుక్కొని ఆశ్చర్యపడుతూన్నట్లు విమల వేపు చూశాడు. గదిలో, తనచుట్టూ ఎవరున్నదీ అతనికి కనిపించలేదు. ఆ గది వెల్తురులో, కోలని, కోమలమైనముఖాన్ని కొద్దిగా ఎత్తి తనకు చూపిస్తూ, సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయిన కలవపూవులావున్న విమలని మాత్రమే చూశాడు. ఆకాశంలో మెరుపు మెరిసి, మాయమవకుండా వుండిపోతే, దిగ్భ్రమ చెందే మానవుడివలె, రఘు ఆమె వేపు చూస్తున్నాడు. విమలది సామాన్యమైన అందము. ముఖంలో ఒక కాంతివుంది. ఆమె పెద్దకళ్ళలో చంటిపిల్లల అమాయకత్వం, లోతులు తెలియని భావసంపద వున్నవి. ఆమె సన్నటి, పొడుగాటి విగ్రహం గాలిలో వూగులాడే తామరతూడులా వుంది.

ఆమె వూర్వశికాదు, అనుకున్నాడు రఘు. తెనుగు సినితారలెవరూ, అతనికి జ్ఞాపకం రాలేదు. ప్రపంచంలో చాలామంది స్త్రీలు వున్నారని రఘుకి తెలుసు—అందమైనవారు, కురూపులు, ఫాషన్లతో ఠీవిగా నడిచేవారు, సీతాకోక చిలుకల్లా

చీరలు సింగారించుకొని వీథంటపోయే కాలేజీ పడతులు—ఇంకా ఎందరో! కాని, వారందరిలోను లేని ఒక ప్రత్యేకత విమలలో వుందనుకున్నాడు. వారందరికీ దూరంగా, ఓ ప్రత్యేకస్థానంలో విమల అతనికి గోచరించింది. విమలలోవున్న ఏదో తెలియని ఒక గొప్ప ఆకర్షణశక్తివచ్చి తనను, తన భావాలను ఓడించి వశపరుచుకొంటున్నాదనుకొన్నాడు రఘు.

విమలకు పాటవచ్చును. ఆమెను వీణమీద పాడమన్నారు. విమల వీణవాయిస్తూ, సన్నని మధురమైన గొంతుతో "రామ నీ సమానమెవరురా" పాడింది. వీణా తంత్రులమీద ఆమె లేతవేళ్లు కదలుతూ సృష్టించిన నినాదాలు గది అంతటా ప్రతిధ్వనించాయి. ఆమె మధురమైన కంఠస్వరం అందరినీ మంత్రముగ్ధులను చేసింది—పాట వినడానికి వచ్చిన పొరుగింటి బామ్మగారినోరు అమాంతంగా తెరుచుకపోయింది. రఘు హృదయంలో వేయి బ్యాండుమేళాలు మ్రోగినవి. ఒక చక్కనిపాటలో తనను వశపరచుకొనే శక్తి ఇంతలా వుంటుందని రఘు ఎన్నడూ అనుకోలేదు ... విమల రఘువైపు ఒక్కమారు చూసింది. వారిద్దరి కళ్లూ ఒక్క నిముషమాత్రం కలుసుకొని వుండిపోయినవి...పాట పూర్తయింది. విమల లేచి ఇంట్లోకి వెళ్లిపోతూ రఘువేపు మరోమారుచూసి, గిరుక్కున తిరిగిపోయింది. ఆమె పిరుదులమీద జడ నాట్యంచేసింది. ఏదో దివ్యమైన కాంతి ఒకటి ఆ గదిలోంచి కదలి వెళ్లిపోయినట్లయింది రఘుకి.

—రఘు, విమల, ఒకరినొకరు చూచుకోవడం అయింది; పెళ్లిచూపులు అయిపోయినవి—విమల, మూర్తిగారు, వెళ్లిపోయారు.

"ఏంరా నాయనా? ఏమంటావు" అని శర్మగారు కొడుకుని అడిగేరు.

"నాకు...నాకు ఏమీ అభ్యంతరం లేదు నాన్నా" అన్నాడు రఘు, సిగ్గుపడుతూ.

శర్మగారు ఆశ్చర్యపోయారు. పెళ్లిచేసుకోనని ఇంకా ఏం తంటాలు పెడతాడో అనుకుంటూవుంటే రఘు నెమ్మదిగా, తనకే అభ్యంతరమూ లేదనడం, ఆయనకి అపరిమితాశ్చర్యాన్ని కలుగజేసింది. పూర్తిగా తన సందేహ నివృత్తిచేసుకోడానికి శర్మగారు మళ్లీ కొడుకుని అడిగేరు:

"అంటే...నీ వుద్దేశం అదేనా, నాయనా? నీకు పిల్ల నచ్చిందన్నమాటేకదూ? కట్నాలసురించి, ముహూర్తంసురించి, ఇంక వారికి రాయవచ్చునన్నమాటేనా?"

రఘుని ఒక్కమారు నునుసిగ్గు ఆవరించింది: "ఔను...అలాగే నాన్నా" అన్నాడు, రఘు, తడబడుతూన్న మాటలలో.

వారంరోజులు గడిచాయి.

కట్నాల విషయంలో శర్మగారికి, మూర్తిగారికి భేదాభిప్రాయాలు వచ్చాయి. శర్మగారు రెండువేలకట్నం అడిగేరు. మూర్తిగారు అయిదు వందలుమాత్రమే ఇవ్వగలనని, తమ బీదస్థితిని తెలియజేశారు. ఇంత తక్కువ మొత్తం ఇస్తారన్నందుకు శర్మగారు, భార్య, ఎగిరిపడ్డారు.

వెంటనే ఈ సంబంధం వదిలి, తమ కొడుక్కి మరొక సంబంధంకోసం వెతక నిశ్చయించుకున్నారు.

రఘు ఆశ్చర్యపోయాడు! ఇదంతా అతనికి మహా విచిత్రంగా కన్పట్టింది. ప్రపంచమంటే అసహ్యం వేసినట్లయింది. ఈ పెళ్లిచూపులకి తనెందుకు అంగీకరించాడు? "కట్నం పుచ్చుకోవటానికి అవసరం ఏమిటి నాన్నా?" అని తండ్రిని అడగాలనుకున్నాడు. కాని, ఎట్లా అడగడం? తన తండ్రి కెప్పుడూ ఎదురుప్రశ్న వేసి ఎరుగడు. చిన్నతనంనించీ తండ్రి అంటే అతనికి మహా భయభక్తులు వున్నవి... మొత్తానికి ఏమీ అడగలేకపోయాడు. ...ఒకరోజున తల్లితోమాత్రం ఈ విషయమై అన్నాడు:

"అమ్మా! వారు అంతకట్నం ఇవ్వలేనప్పుడు మనం పీడించడం ఎందుకమ్మా" అని.

"అయిదువందలకి మనం ఏమంత కనికిష్టం అయిపోయాంరా? పోతేపోనీ—చాలాదూరపు సంబంధంకూడాను. వాళ్ళ ముక్కూ మొగమూ మనమెరుగనే ఎరుగము" అంది తల్లి.

రోజులు గడిచిపోతున్నవి...

రఘు ఓనాడు పార్కులో కూచుని, చుట్టూవున్న పూలమొక్కల్ని చూస్తున్నాడు. మల్లె,

గులాబీ, పారిజాతం, వాసనలు వెదజల్లుతున్నవి. రఘుకి ఎన్నడూ పార్కు ఇంత అందంగా కన్పించలేదు... అతని మనస్సులో, ఈనాడు, విచిత్రమైన భావాలు దొర్లుతున్నవి. పార్కు ఇవాళ ఎందుకింత, అందంగా కనిపిస్తున్నది? అనుకున్నాడు రఘు. సౌందర్యం అనేదేమిటి? సౌందర్యాన్ని రఘు అనేక రూపాల్లో—అనగా, ప్రకృతిలో, మానవులలో, గుణాలలో, ఇంకా అనేక వస్తువుల్లో—చూశాడు, అందరూ చూచినట్లే... ఆ విషయంగురించి అతడెప్పుడూ ఇంక తీవ్రంగా ఆలోచించలేదు... ఇవాళ అతని మనస్సు పరిపరివిధాల పోతూవున్నది. సౌందర్యంలో ఆకర్షణశక్తి ఎందుకుండాలి? సౌందర్యానికి విలువ ఏమిటి? ప్రపంచంలో, వస్తువుల మంచి చెడ్డలను కేవలం సౌందర్యంమీదనే ఆధారపడి నిర్ణయించవచ్చునా... ఏమో... ఏమో...

పార్కు రేడియోలో ఎవరో "రామనీసమానమెవరురా" పాడుతున్నారు. రఘుకి అప్రయత్నంగా విమల కంఠస్వరం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అతని కళ్ళ ఎదుట ఆమె వీణమీద పాడుతున్నట్లయింది. ఆమె ముగ్ధత్వము, అమాయకత్వము, సిగ్గు, అతడిని ముగ్ధుని చేశాయి—పాట ఆగిపోయింది... విమల అతని వేపు క్రీగంటచూసి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోతూవుంది...ఆమె పిరుదులమీద జడ నాట్యంచేసింది... ఏదో గొప్ప కాంతి తన కళ్లెదుటనించి కదలి వెళ్ళిపోతూన్నట్లయింది... రఘు త్రుళ్ళిపడ్డాడు... చుట్టూ చూశాడు... పూలమొక్కలు, బెంచీలు, మనుష్యులు, ప్రపంచం... రఘు గిరుక్కున తిరిగి ఇంటికి పోయాడు.

రాత్రి, రఘు భోజనంచేస్తూ వుండగా, తల్లి అంది: "గుంటూరులో ఎవరో పిల్లని యిస్తామన్నారురా నాయనా! పిల్లని చూపించడానికి రమ్మనమని రాయమన్నావా?"

"వాళ్లు 2 వేల రూపాయలు కట్నం యీయగలరో లేదో కనుక్కుని మరీ రమ్మంటే మంచిదేమోనమ్మా" అన్నాడు రఘు.

"ఆ వూసెందుకురా నాయనా? పిల్ల నచ్చితే, ఆ తర్వాత కట్నంవూసు అడగొచ్చు"

"పిల్ల నచ్చితే, తక్కువ కట్నానికి వప్పుకుంటావా అమ్మా?"

"కట్నంవూసు నీ కెందుకు? ఆ విషయం పెద్దలు, పెద్దలూ కలిసి ఆలోచించుకుంటారు"

"అమ్మా! నేను కట్నాలు పుచ్చుకోవద్దని చెప్పే సంఘ సంస్కర్తని కాను. వారివ్వగల్గినంత కట్నం పుచ్చుకోవచ్చు. ఎక్కువ ఇమ్మని బలవంతం చేయడ మెందుకు? అదీకాక, నేనింత త్వరలో పెళ్లి చేసుకోనంటూవుంటే, నన్నెందుకు నిర్బంధిస్తారో నా కర్థంకాకుండా వుందమ్మా. ఇంత వేగిరం చేసుకోవాలని నాకు లేదు. ఏదో, ఈ వుద్యోగప్రయత్నం అయేవరకూ ఆగరాదూ?"

"వుద్యోగం కోసం పెళ్లి ఆపడం ఏమిట్రా నాయనా"

రఘు కొంచెంసేపాలోచించి అన్నాడు:

"అమ్మా! మీ యిష్టమయిం దేదో చెయ్యండి. అన్నట్లు, నేను రేపు విశాఖపట్నం వెళ్లాలనుకుంటున్నాను. హార్బరులో ఏవో కాళీలు వున్నాయట... కొద్దిరోజులుండి వచ్చేస్తాను."

"సరే నాయనా! ఈ పెళ్లివిషయం ఏమీ తేలకుండా వుంది......"

రఘు మర్నాడు విశాఖపట్నం వెళ్లేడు. ఒక చిన్నగది అద్దెకు తీసుకున్నాడు. హోటలులో భోజనం మొదలుపెట్టేడు.

మొదటి రెండురోజులు రఘు వుద్యోగ ప్రయత్నమేమీ చేయలేదు......ఏమీ తోచనివాడిలా, వూరల్లా తిరిగేడు. బీచి షికార్లు పోయాడు. ఒక్కొక్క మారు బీచిలో రాత్రి 10 గంటలవరకు, ఆ చల్లని తుషారవాయువుల మధ్య కూచుని, తన భావిజీవితాన్ని గురించి ఆలోచించుకొనేవాడు...భోజనం, నిద్ర, కంటె, ఈ ఆలోచనలే అతని కెక్కువ ముఖ్యంగా కనిపిస్తున్న వీ మధ్య! తను కేవలం ఆలోచనల్లోనూ, భావనాలోకాశాల్లోను ఎక్కువగా విహరించే మనిషని రఘుకి తెలుసు...

ఓనాడు—సాయంత్రం 5-30 అయింది. రఘు బీచిలో పచార్లు చేస్తున్నాడు. బీచికి ఎందరో స్త్రీలు, పురుషులు, పిల్లలు, వచ్చారు...సాయంత్రమయేసరికి విశాఖపట్నమల్లా ఈ బీచివొద్దనే వుంటుందా అనిపిస్తున్నది....రేడియో సంగీతం వినిపిస్తున్నది...రఘుకి ఏమీతోచక, సినీమాహాలువైపు

నడిచేడు...మొదటి ఆట కింకా కొంచం టైము వుంది. రఘు టిక్కట్టు కొనుక్కొని, పైని పచార్లు చేస్తున్నాడు.

కొంచందూరంలో, ఆడవాళ్ళ గేటువద్ద ఒక 15 ఏళ్ళ అమ్మాయి నించునివుంది. ఆమెపక్కనే ఏడెనిమిదేళ్ళ పిల్లవుంది. పచారు చేస్తూన్న రఘు అప్రయత్నంగా ఆగిపోయాడు...రఘు పరిశుభ్రమైన అంతరాత్మకలవాడు; నీతిమంతుడు; అతడే స్త్రీనీ చెడుభావంతో ఇంతవరకూ చూడలేదు. స్త్రీలు వుండే స్థలంవేపు అతడెప్పుడూ తిరిగిచూడడు...

కాని, రఘు ఈనాడు తను ఎన్నడూ చేయని పనిచేశాడు—నిలబడిపోయి, ఆడవాళ్ళ గేటువద్దనున్న ఆ అమ్మాయివైపు చూస్తున్నాడు! ఆమె వెనుతిరిగివుంది...ఆమె పొడుగాటి జడకు కట్టిన రిబ్బను ఆమె పిరుదలమీద మెల్లిగా వూగుతూ, నాట్యం చేస్తున్నది...ఆమె పక్కకి తిరిగింది. రఘు ఆమె ముఖాన్ని చూశాడు; ఒక్క నిమిషంపాటు ఆశ్చర్యపోయాడు—ఆమె ముమ్మూర్తులా విమలవలె వున్నది! ఆమె విమలేనా? ఆమె ఎవరు?? ఆమె విమలేనా???
—రఘు తను ఎన్నడూ చేయని వింతపని చేస్తున్నాననుకున్నాడు. అట్లానించుని ఆమెవేపే—ఆమె విమల అయితే మట్టుకు?—ఎందుకు చూస్తున్నాడో, ఎందుకు చూడాలనిపించిందో, అలా ఒక స్త్రీవైపు చూడడం మంచిదో కాదో...ఏమీ అతనికి అర్థం కాలేదు. కాని, అట్లాగే చూస్తున్నాడింకా—సినీమా హాల్లో మొదటిగంట వినిపించింది. ఆమె టిక్కట్లు తీసి, హాలువేపు నడిచింది, తన పక్కనున్న పిల్లతోసహా ... రఘు కదలలేదు. అలాగే చూస్తున్నాడు ... ఆమె హంసగమనంతో వెనుతిరిగి నడిచిపోతున్నది. బుసలుకొడుతూన్న నల్లతాచువలె ఆమె జడ మహావేగంతో కదిలింది. ఆమె లోనికిపోయింది...మరి కనిపించలేదు...ఏదో గొప్ప కాంతి తన కళ్ళఎదుటనించి మాయమైపోయినట్టయింది రఘుకి...ఒక్కమారుగా రఘుకి తెలివి వచ్చింది—ఇంతసేపూ తానేంపని చేశాడు! ఛీ! ఛీ! ఆమె విమల అయితేమాత్రం తానెందుకట్లా చూశాడు? అలా చూడ్డానికి అవసరం ఏమిటి? ఆమెవరు, తానెవరు?—అనుకున్నాడు రఘు. అందరూ హాల్లోకి యారు. ప్రదేశమంతా నిర్జనంగా వుంది...రఘు మాత్రం, ఒక్కడూ, అలా నిల్చుండిపోయాడు... కొంతసేపయాక, ఇటూ, అటూ, పచారుచేశాడు. ఆ తర్వాత, తన చేతిలోని టిక్కట్టును రెండు ముక్కలుగా చింపివేసి, ఇంటివైపు దారితీశాడు.

మర్నాడు వుదయం, రఘు హార్బరుకి వెళ్లేడు. పోర్టు సూపరింటెండెంటుగారి దర్శనం కాలేదు... "పోనీ! రేపు మళ్ళీ వచ్చిచూస్తాను!" అనుకున్నాడు. ఒంటిగంటవరకు ఎండలో వూరంతా తిరిగి, భోంచేసి, తనగది చేరుకున్నాడు. ఎండదెబ్బ బాగా కనిపించింది. తలనొప్పి ప్రారంభించింది... దానికితోడు, మధ్యాహ్నం శివశంకర విలాసులో బాగా టిఫిను తిన్నాడు. తత్ఫలితంగా, సాయంత్రానికి చిన్నజ్వరం తగిలింది. రఘు రాత్రి హోటలుకి వెళ్ళలేదు; నీరసంగా పడుక్కున్నాడు...మర్నాటి వుదయానికి జ్వరం బాగా హెచ్చిపోయింది. మంచంమీంచి కదలలేకపోయాడు. రోజల్లా కాఫీ అయినా తాగలేదు...సాయంకాలం చిన్ననిద్ర పడుతూవుండగా, గదిద్వారంవద్ద ఎవరో పిల్చినట్లయింది—రఘు కళ్లుతెరిచి చూశాడు...ద్వారంలో ఎవరో ముసలాయన నిల్చున్నారు.

"ఏం నాయనా! నిన్నటినుంచీ నువ్వు పడుక్కున్నట్లే వుందే? జ్వరంగా వుందా? పాపం! ఒక్కడివే వున్నావా ఏమిటి? అన్నారు.

"ఔనండీ తాతగారూ! కొంచం జ్వరం వచ్చింది. రేపటికి తగ్గిపోతుందిలెండి"

"మేము ఈ పక్కవాటాలోకి మొన్ననే దిగేము నాయనా! అన్నట్లు—కొంచం కాఫీ తాగుతావా? ఇంట్లో చెప్పేనులే, నీకు కాఫీపంపమని... మొహమాటపడకు...పాపం, చాలా నీరసంగా కనిపిస్తున్నావు! సరే—నేను హాస్పిటలుకి వెళ్ళాలి... వస్తాను..."

"అయ్యో! మీకీ శ్రమ ఎందుకు తాతగారూ?"

"కాఫీ నీళ్ళకి శ్రమఏమిటి నాయనా! పాపం, చిన్నవాడివి; కష్టపడుతున్నావు" రఘు దీనికి జవాబు చెప్పకముందే తాతగారు వెళ్ళిపోయారు... రఘు సిగ్గుపడిపోయాడు... తను ఎందుకింత అసహాయస్థితిలో వున్నాడు? ఇప్పుడు తనను చూచేదిక్కెవరు? తలిదండ్రులకి వ్రాసి, వారినిక్కడకు రప్పించడం తనకిష్టంలేదు. వుత్తికుత్తినే తను

కష్టపడి పోతున్నాడు. తనకు తానే జాలిపడు తున్నాడు—

ద్వారంవద్ద గాజుల ఘల్ ఘలారవమూ, మల్లె పూవుల పరిమళమూ, ఒకేమారు వచ్చాయి. చేతిలో వెండిగిన్నె పట్టుకొని ఎవరో అమ్మాయి వచ్చింది... రఘు ఒక్క నిముషంపాటు నివ్వెరపోయి ఆమెవైపు చూశాడు. తను ఆనాటి సాయంత్రం సినీమాహాలు వద్ద చూచిన అమ్మాయే! ఆమె ముమ్మూర్తులా విమల వలె వుంది... ఆమె విమలేనా ?!—ఆమె విమలే అని గ్రహించడానికి అతనికట్టేసేపు పట్టలేదు.... కాని, విమల ఇక్కడికి ఎలా వచ్చింది... ఇది కలా, నిజమా? అనే విషయాన్ని రఘు నిర్ణయించలేక పోయాడు. ఆమె వెండిగిన్నెను మంచంపక్క నే వుంచి, గిరుక్కున తిరిగి, మహావేగంతో వెళ్లిపో యింది...బ్రహ్మాండమైన పెనుగాలిలో ఎగిరిపోయే పుష్పంలాగ అమె వెడలిపోయింది...మహాక్రోధంలో వున్న త్రాచుపామువలె ఆమెజడ, మీదికి ఎగిరిపడి ఆమె నితంబములను ముద్దుకొంది...ఆమె గాజులు సంగీతాన్ని పాడేయి.

—రఘుని ఆవరించుకొనివున్న ఆశ్చర్యం ఇంకా అతన్ని వదలలేదు...తను ఎక్కడ వున్నాడు ?...ఎందుకు వున్నాడు ?...విమల అక్కడికెలా వచ్చింది ? ఇది స్వప్నమా, యథార్థమా ? ఆమె విమలేనా ? అమె విమలే అన్న విషయంలో అతని కెటువంటి సందేహమూ లేదు...తన కళ్ళని తాను నమ్మగలడు....ఔను! ఆమె విమలే...అ కొటుకకంళ్లు, ఆ లేతమోము, సిగ్గు దొంతరలచే కెంపువారిన అనును చెక్కులు, నాట్యంచేస్తూన్న అజడ...ఆమె విమలే, ఆమె విమలే......

వెండిగిన్నెలోని కాఫీ ఆవిరులను వదులుతున్నది...రఘు గిన్నె అందుకొని, కాఫీ తాగేశాడు.

"ఏ—మండోయ్ !..."

ద్వారంవద్ద చిన్న పిల్లనించునివుంది. సినీమా హాలువద్ద ఆనాడు తను చూసిన అమ్మాయే అని రఘు గ్రహించాడు.

"ఏమమ్మా !"

"కాఫీలో పంచదార వేయటం...మా అక్కయ్య మరిచిపోయిందిటండీ...సురంటే...వూ..."

"ఫర్వాలేదు...బాగానేవుంది...తాగేశానులే"

పిల్ల పకపకా నవ్వింది...

పక్కగదిలోంచి "చిట్టీ" అని కేక వినిపించింది—అది విమలకంఠం.

పిల్ల వెండిగిన్నె తీసుకుని, తుర్రున పారిపోయింది.

—రఘు మెదడులో వేయివేల ఆలోచనలు పరుగెత్తినాయి......ఆ ఆలోచనలకి అంతం లేదు. ఏమేమో ఆలోచిస్తున్నాడు......ఏమీ ఆలోచించ లేదు......ఏవేవో భావాలు అతడి మెదడుకి అంద కుండా పారిపోతున్నవి......తానేమిటి ఆలోచిస్తు న్నాడో తనకే తెలియదు...బ్రహ్మాండమైన కెరటాల వలె, ఒక్కొక్క విషయమే అతని దృష్టిలో గోచ రించి మాయమైపోతున్నది. తన జీవితం, తన వుద్యోగం, తన వూరు, తలిదండ్రులు, విశాఖ పట్నం, బీచిలు, సినీమాలు, విమల! అన్నీ తెరమీద బొమ్మలవలె దొర్లిపోతూవున్నవి......తనెన్నడూ ఇంతలా ఆలోచించలేదు; తన మెదడు ఎప్పుడూ ఇంతలా అలిసిపోలేదు.

నాడు, పెళ్లిచూపులలో విమలని చూసినది మొదలు తన మనస్సు పరిపరివిధాల పోతున్నది... నాటినుంచి తన మనస్సులో అనేక జగద్రహస్య సిద్ధాంతాలను గురించి చర్చించుకుంటూన్నాడు... పెళ్లి అంటే ఏమిటి? హిందూ ధర్మశాస్త్ర ప్రకారం పెళ్లి ఒక మహాపవిత్రమైన కార్యం......దేవతల, దేవుళ్ల, సాక్ష్యాలతో, అగ్నిమీద ప్రమాణాలతో, పురోహితుల పవిత్ర మంత్రోచ్చారణాధ్వనులమధ్య, హిందూ వివాహానికి ఒక దైవత్వం ఏర్పరిచారు... ప్రపంచంలో మరే జాతి వివాహాలు ఇంత మహాతతంగంతో జరగవని తను విన్నాడు......అయితే, ఈ కట్నాల విధానం ఎవరు, ఎందుకు కనిపెట్టేరు? దాని భావం ఏమిటి?—ఇదేమిటి, తను మరి 5 ఏళ్ల వరకూ పెళ్లిచేసుకోనని నిర్ణయించుకున్నాడు; తనకీ అనవసరపు ఆలోచనలన్నీ ఎందుకు?? అనుకున్నాడు రఘు. తను ఎందుకిలా మనస్సు పాడుచేసుకుంటున్నాడు ? విమలని చూసేసరికి, తన హృదయ తంత్రులన్నీ ఒక్కమారు మీటినట్లయి, తన మనస్సులో వుప్పెన కెరటాలవలె ఏవేవో భావాలు చెలరేగుతున్నవి. తన

మనస్సు అంత నీరసమైనదా? అయ్యో! ఆనాడు తను ఆ పెళ్ళిచూపులకి ఎందుకు వప్పుకున్నాడు!

మర్నాడు వుదయమే, విమల గ్లాసుతో జావ తెచ్చింది. రఘు గ్లాసు అందుకున్నాడు. విమల తల వంచుకుని నిల్చుంది......ఆమె స్నానం చేసి, పరిశుభ్రంగా కడిగిన ముత్యంవలె వున్నది. ఆమె జడ వేసుకోలేదు. జుత్తును కెరటాలవలె విరియబోసుకుంది.

రఘు తన భావాలను సరిచేసుకుని, మెల్లిగా అన్నాడు:

"నీ కెందుకమ్మా, ఈ శ్రమ అంతాను?"

విమల తలవంచుకునే, మెల్లిగా, "వు... వుహుఁ!" అంది.

"ఆ తాతగారు నీకే మవుతారు?"

"మా తాతగారికి అన్నగారు"

"మీరు మొన్ననే ఈవూరు వచ్చినట్లుంది?"

"వూఁ! మా బామ్మని హాస్పిటలులో చేర్చడానికి వచ్చేము."

"చిట్టి మీ చెల్లెలా?"

"వూ!...ఎక్కడికో వెళ్ళింది..."

"పాపం! నాగురించి తాతగారు ఎంతో జాలి పడ్డారు."

విమల మాట్లాడలేదు.

రఘు జావ తాగడం పూర్తిచేశాడు. "వుండమ్మా! గ్లాసు కడిగేసి యిస్తాను."

"వు...వుహు! అక్కర్లేదు...ఇచ్చేండి" అంది విమల సిగ్గుతో.

"సరేలే, తీసుకో! వుత్తినే మొహమాటానికి అన్నాను. లేకపోతే, నే నిప్పుడు నిజంగా లేచి కడగగలనా ఏమిటి?"

విమలకి నవ్వువచ్చింది ... నవ్వింది కూడా. కాని, ఆమెనవ్వు పైకి వినిపించలేదు. ఆమె బుగ్గలలో చిన్నలొత్తలు పడ్డాయి...ఆమె కళ్లు నవ్వినాయి...

విమల వెళ్ళిపోయాక, రఘు సిగ్గుతో, అవమానంతో, క్రుంగిపోయాడు. ఇంతదయ చూపిస్తున్న వీరినేనా, ఈ అమ్మాయినేనా, తన తండ్రి కట్నం చాలలేదని నిరాకరించాడు?? తను ఏ మొహంతో వీరి సేవలను అంగీకరిస్తున్నాడు? పాపం, ఆ తాతగారి కింకా తనెవరో తెలియదు!......

మర్నాటికి రఘు తేరుకున్నాడు... రెండో నాటికి పూర్తిగా లేచి తిరగగలిగాడు. తన వుద్యోగ ప్రయత్నాలు సాగుతున్నవని తండ్రిగారికి వుత్తరం రాసేడు.

విమల యిప్పుడు తరుచుగా కనిపిస్తున్నది. తాతగారు అప్పటా అప్పటా, రఘుతో మాటా మంతీ ఆడుతున్నారు ... కాని, ఆయన సాధారణంగా హాస్పిటలులో బామ్మగారివద్దనే వుంటూవుంటారు.. ఇంట్లో వంటపని విమల చూసుకుంటుంది. అల్లరి పను లన్నిటినీ చిట్టి నిర్వహిస్తుంది.

రెండురోజులు గడిచాయి. రాత్రి 9 అయింది. రఘు చదువుంటున్నాడు. ఇంతలో తాతగారువచ్చి ద్వారంవద్ద నించుని "అబ్బాయీ! అని పిలిచారు.

"రండి తాతగారూ" అని రఘు లేచాడు.

"నాయనా! నువ్వు ఒక పనిచెయ్యాలి. నా కోసం, శ్రమ అనుకోకుండా వుంటే!"

"ఏమిటి చెప్పండి, శ్రమఏమీ ఉండదు"

"హాస్పిటలులో ముసిలి ఆవిడకి ఆపరేషను జరిగింది పొద్దుట. ఇప్పుడు కొంచెం చికాకుగా వుందని కబురువచ్చింది. నేను వెంటనే వెళ్లాలి... అయితే, ఇంతకీ, మా మనవరాళ్ళిద్దరూ మొదటి ఆట సినీమాకు వెళ్ళేరు. సినీమా అయిపోగానే నేనువచ్చి వాళ్ళని యింటికి తీసుకువస్తానని చెప్పేను. వాళ్లు నాకోసం చూస్తూవుంటారు. నువ్వు వెళ్ళి వాళ్ళిద్దరినీ ఇంటికి తీసురానాయనా। వాళ్ళ నెరుగుదువు కదూ?"

"అట్లాగేలెండి తాతగారూ!"

"నాయనా! నీమేలు మరిచిపోను...అన్నట్లు లక్ష్మీటాకీసు సుమా" అంటూ తాతగారు రివ్వున వెళ్ళిపోయారు.

రఘు గదికి తాళంవేసి, సినీమాహాలువైపు నడచాడు. అప్పటికి మొదటిఆట అయిపోయింది. జనం అందరూ వెళ్ళిపోయారు. విమల, చిట్టి, రోడ్డు పక్కని ఓమూల నించుని నిరీక్షిస్తున్నారు. రఘు వారివద్దకువెళ్లి, చిట్టితో అన్నాడు.

"చిట్టీ! మీ తాతగారు హాస్పిటలుకి వెళ్ళేరు. మీ యిద్దరినీ ఇంటి తీసుకు రమ్మని నాతో చెప్పేరు. రామ్మా పోదాం."

విమల తలవంచుకొని మెల్లిగా అంది:

"బామ్మకి మరేం చికాకుచేయలేదుకదా ?"

"మరేం భయపడనవసరం లేదు. కొంచం చికాగ్గానే వుందని తెలిసింది" అన్నాడు రఘు.

రివ్వుమని చల్లటిగాలి వీచింది. ఆకాశం మేఘావృతమైపోయింది. రెండు అడుగులు వేశారో లేదో, టపటపమని చినుకులు ప్రారంభించి, పెద్దవర్షంగా పడింది. పక్కనేవున్న జట్కాబండిని పిలిచి, రఘు "మీ రిద్దరూ వేగిరం బండిలో కూచోండి" అన్నాడు. విమల, చిట్టి, బండి ఎక్కారు. వర్షం ఇంకా హెచ్చయింది. రఘు బండి వెనకాలే తడుస్తూ, నడచివస్తున్నాడు.

"చిట్టీ! ఆయన తడిసిపోతున్నారు. బండిలో కూచోమని చెప్పవే" అంది విమల.

"మరేం ఫరవాలేదులే అమ్మాయీ! ఇంటికి ఇంక రెండు నిముషాల్లో వెళ్ళిపోతాం" అన్నాడు రఘు, ఇంకా తడుస్తూ. ఈమారు విమల సూటిగా చెప్పవలసి వచ్చింది :

"అయ్యయ్యో! బండిలోకి వచ్చేయండి. తడసిపోతూన్నారు. లేకపోతే, మే మిద్దరమూ కూడా నడుస్తాము..."

విమల కంఠస్వరంలో అభిమానంతో కూడిన ఆజ్ఞ వుంది. రఘు బండి ఎక్కి, కోసని కూచున్నాడు.

మర్నాడు వుదయం, బామ్మగారికి కులాసాగా వున్నట్లు తాతగారు చెప్పేరు. సాయంత్రం రఘు తాతగారితో కలిసి హాస్పిటలుకి వెళ్లి బామ్మగారిని చూసివచ్చాడు.

రెండు రోజులు గడిచేయి. ఓనాటి వుదయం రఘు హొటలుకి వెళ్లబోయే సమయంలో చిట్టి వచ్చి, "ఏమండీ! తెలుగు పుస్తకాలు ఏవేనా వుంటే ఇయ్యరూ? మా అక్క చదువుకుంటుందిట" అంది.

రఘు చిట్టి బుగ్గలు రెండూ మెల్లిగా గిల్లి, "నువ్వు చాలా అల్లరి పిల్లవని మీ తాతగారు చెప్పేరు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఛీ! నువ్వే అల్లరి పిల్లాడివి" అంది చిట్టి.

"చిట్టీ! ఏమిటా వెధవ మాటలూ నవ్వూను? దెబ్బలు కావాలా ఏమిటి ?" అని పక్క గదిలోంచి విమల కంఠం విన్పించింది.

రఘు తన సంచీలోంచి, "ధర్మచక్రం" తీసి చిట్టి కిచ్చి, "ఇందమ్మా" అన్నాడు. చిట్టి బుంగ మూతి పెట్టి వెళ్లిపోయింది, పుస్తకం తీసుకొని!

ఆనాడు సాయంత్రం, రఘు గదికి తాళంవేసి, పార్కుకి వెళ్లబోతూ వుండగా, చిట్టి వరండాలోకి వచ్చింది :

"ఏమండీ! ఈ పదిరూపాయల నోటు మీరిచ్చిన పుస్తకంలో వుందని మా అక్క చెప్పింది. మీకు ఇచ్చే మన్నది" అంది ఓ నోటు అందిస్తూ.

"ఔను సుమా! పోయిందనుకున్నాను! ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది, పుస్తకంలో వుంచానని!" అన్నాడు రఘు.

"నోట్లు పుస్తకాలలో దాచడం ఏమీ మంచి పని కాదు—అంత అజాగ్రత్తగా వుంటే డబ్బు నిలవదని చెప్పే చిట్టీ" అని విమలగొంతుక వినిపించింది. రఘు పక్కకి తిరిగిచూశాడు. పక్క గదిలో కిటికీవద్ద తలవంచుకొని విమల నించుని వుంది...

రఘు బీచిలో, ఇసుకమీద కూచుని, రేడియో సంగీతం వింటున్నాడు. సముద్రముమీంచి చల్లని గాలి వీస్తున్నది. బీచంతా మనుషులతో కలకలలాడుతూ వుంది. "ఈ మహాసముద్రం ఎందుకు ఎప్పుడూ హోరుపెడుతూ వుంటుంది?" అనుకున్నాడు రఘు. ఆతర్వాత, మళ్ళీ "ఈ ప్రపంచమంతా కేవలం ఆనందంకోసమే సృష్టింపబడ్డదా ?" అనుకున్నాడు! అట్లా ఆలోచించుకుంటూనే, రాత్రి 9 వరకూ బీచిలో కూచుని, ఆ తర్వాతలేచి, హోటలుకి వెళ్ళేడు......

ఓనాడు రఘు పార్కునించి లావుగా గులాబీ పువ్వులు కోసుకొనివచ్చాడు. చీడీమెట్లు ఎక్కుతూ వుండగా, చిట్టి కనిపించింది :

"ఏమండోయ్! ఏమిటా పొట్లాం ?"

"ఏమిటో నువ్వే చెప్పుకోవాలి!"

"మిఠాయిలు— కాదు, పకోడీలు !"

"అంతకంటె మాంఛివి"

"హూఁ! మరిగంటే...జిలాబీలు..."

"ఎప్పుడూ తిండిధ్యానమేనా!—ఇవిగులాబీ—"

మాట పూర్తిచేయకముందే, చిట్టి పువ్వుల పొట్లాన్ని లాక్కొని ఇంట్లోకి పరుగుతీసింది...

ఆవేళ చీకటి పడుతూవుండగా, విమల చీడీలోకి వచ్చింది. రఘు ఆమెను చూశాడు...గాఢాంధకారమయమైన వనంలో, తోవతప్పిపోయిన దేవకన్యకలా వుంది విమల...గాలికి ఆమెచీర కుచ్చెళ్లు మెల్లిగా కదుల్తున్నవి.

ఆమె తలలో గుప్పెడు గులాబీపూలు ముడుచుకొన్నది—రఘు హృదయం ఒక్కమారు గాఢంగా కొట్టుకుంది—విమల ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది... ఆమె తలలోంచి ఒక గులాబీపూవు రాలి, కిందని పడ్డది...రఘు చీడీలోకి నడిచాడు...మెల్లిగా, ఆ రాలిన గులాబీని తీశాడు...తన గదిలోకి వచ్చి, ఆ గులాబీపూవుని ఆఘ్రాణించాడు ...పరిమళం గుప్పున వచ్చింది.—హృదయంలో, అప్రయత్నంగా, ఏదో మధురమైన భావం తళుక్కున మెరిసింది—తనకి విమలమీద అనురాగం వుదయించిందా? ... రఘు ఒక్కమారు వులికిపడ్డాడు... ఆభావం ఎందుకు కల్గిందో తనకే తెలియదు—కాని కల్గింది!......తననేదో మత్తు ఆవరించి నట్లయింది. తను ఏదో మహత్తరమైన, మధురమైన దివ్యశక్తికి, తనకు తెలియకుండానే, లొంగిపోతున్నట్లయింది. ప్రతీ మానవుడు, వాడి ఆదర్శాలు, నీతి, సద్వర్తనం, అన్నీ ఇటువంటి ఒక్కక్షణంకోసం నిరీక్షించి, ఆ క్షణంలో తన్నావరించుకొనివున్న శక్తికి లొంగిపోతాడనిపించింది రఘుకి. తనుకూడా ఆ శక్తికి లొంగిపోవడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు—రఘు గబగబా డ్రెస్సు వేసుకుని హోటలువైపు నడిచాడు.

రఘు ఇప్పుడు విమలతో అవసరం అయినప్పుడల్లా మాట్లాడుతున్నాడు. చిట్టి సాధారణంగా రఘు గదిలోనే వుంటుంది...అల్లరి చేస్తుంది...అతని పుస్తకాలు, కలాలు దాచివేస్తుంది...వారిద్దరు ఒక్కొక్కమారు ఆడుకుంటారు...ఒక్కొక్కమారు తిట్టుకుంటారు. రఘు ఆమె బుగ్గలను గట్టిగా చిదిమివేస్తాడు. ఆమె ఏడుస్తూ వెళ్లిపోతుంది...మళ్లీ పది నిముషాలలో తాజాగా, అల్లరికి తయారై వస్తుంది......

ఓనాడురాత్రి టౌను హాలులోని గానసభకి రఘు వెళ్లేడు. గానసభ పూర్తయేసరికి రాత్రి 12 అయింది. ఇంటికివచ్చి పడుక్కునేసరికి ఒంటిగంట దాటింది. మర్నాడు వుదయంలేచి టైముచూస్తే 9-30 అయింది. గబగబా ముఖం కడుక్కొని, బట్టలు వేసుకుని తలదువ్వుకుంటున్నాడు. విమల గ్లాసుతో కాఫీతెచ్చి చాపమీద వుంచింది: రఘు ఆశ్చర్యపోయి, అన్నాడు:

"ఎందుకమ్మా నీకీశ్రమ!—పోనీ, చిట్టిని పంపలేకపోయావా?"

"అది ఆడుకుందికి పోయింది. తాతగారూ లేరు...మీరు ఆలస్యంగా లేచారని..."

"బాగానేవుంది!" అని రఘు తీక్షణంగా చూస్తూ, "కాని, ఈ సేవలన్నిటికీ నేను పాత్రుడిని కాను తెలుసా?" అన్నాడు.

విమల త్రుళ్లిపడింది. ఆమె మాట్లాడలేదు. తల వంచుకుని అట్లానే యింకా నిల్చునివుంది.

రఘు మళ్ళీ అన్నాడు:

"కారణం తెలుసా?"

విమల తలవూపింది. మాట్లాడలేదు.

"ఆనాడు నువ్వు పెళ్ళిచూపులకి మా వూరు వచ్చావు...ఆ తర్వాత సంగతి నీకు తెలుసును..." రఘు కంఠం గద్గదికమయింది. విమల వెళ్ళబోయింది.

"విమలా! ఒక్క నిముషం ఆగు" అన్నాడు రఘు. ఆమెను పేరుతో పిలవడం ఇదే మొదటిసారి. విమల ద్వారంవద్దకివచ్చి నించుంది. ఆమె ముఖంలో ఏదో అశాంతి కన్పిస్తున్నది.

రఘు ఇంతవరకూ విమలని పరిశీలనగా చూడలేదు. ఇప్పుడు తలఎత్తి ఆమెవేపు సూటిగా చూశాడు. ఆమె ఒక బంగరు బొమ్మ! లోకంలోని అమాయకత్వమంతా ఆమె ముఖంలోనే వున్నట్లుంది! చిరుగాలికి చలిస్తూవున్న లతవలె ఆమె నించుంది...

"విమలా!"

విమల కొద్దిగా తలెత్తి చూసింది.

"విమలా! నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను!"

విమల టక్కున తలవంచేసుకుంది. ఆ తర్వాత రివ్వున యింట్లోకి పారిపోయింది. ఎప్పుడు వెళ్ళిందో

ఎలా వెళ్ళిందో రఘు గమనించలేదు. ఆమె జడ కదలికను అతడు చూడలేదు. కాని, ఆమె వెళ్ళిపోయాక, రఘు తను చేసిన పనిని తెలుసుకున్నాడు! ఆనాడల్లా చాపమీద అట్లానే కూచుని తనను తాను నిందించుకున్నాడు.

రెండురోజులు గడిచాయి. ఈ రెండురోజులు విమల కన్పించలేదు. రఘు మనస్సు సంక్షోభంతో కృంగిపోతున్నది. తను ఎటువంటి పనిచేశాడు! ఒక రౌడీకంటె ఎక్కువ అన్యాయంగా తను ప్రవర్తించాననుకున్నాడు. ఆ నిముషంలో తనకట్లా అనాలని ఎందుకనిపించిందో?

ఓనాడు తాతగారు రఘుగదికి వచ్చారు.

"అబ్బాయీ! నీ ఫౌంటెన్ పెన్ ఒక్కమారు యియ్యి నాయనా! చిన్న ఎడ్రసు రాయాలి" అన్నారు చాపమీద కూచుంటూ.

రఘు పెన్ యిచ్చాడు.

"మరేంలేదు నాయనా! మా మనవరాలు విమలకి పెళ్ళి నిశ్చయమయిందని వాళ్ళ నాన్న రాశాడు. వాడికో జవాబురాసి పడేస్తే మన పూచీ తీరిపోతుందికదా!" అన్నారు తాతగారు ఎడ్రసు రాస్తూ.

"సంతోషం" అన్నాడు రఘు.

తాతగారు లేచి వెళ్ళిపోతూ, రఘువేపు ఓమారు చూసి, అదేమిటి నాయనా! అంత నీరసంగా కనిపిస్తున్నావూ?" అన్నారు.

"అబ్బే! ఏం లేదు! రాత్రి నిద్రలేదు"

"ఏమో నాయనా! వారం రోజుల్లో మేము వెళ్లిపోతాం. ఆరోగ్యం మాత్రం జాగ్రత్త!"

తాతగారు వెళ్లిపోయారు. రఘు ఒక్కమారు చాపమీద కూలబడి "ఛ్!" అని నిట్టూర్పు విడిచాడు.

ఆనాడు సాయంత్రం, పెరట్లో నూతిదగ్గర రఘు ముఖం కడుక్కుంటూ వుండగా, విమల బిందితో నూతికి వచ్చింది. రఘు మనస్సులో ఏదో ఆలోచన మెరసింది.

"విమలా!"

"ఏమిటి? చెప్పండి" అంది విమల మెల్లగా.

"విమలా! నన్ను క్షమించు"

"మీరేం తప్పు చేయలేదు"

"చేశాను! ఆనాడు నా ప్రవర్తన ఏమీ బాగు లేదని నా వుద్దేశం"

విమల ఒక్క నిముషం వూరుకొని మెల్లిగా అంది: "మీ ప్రవర్తన ఎప్పుడూ బాగానే వుంది. ఆ విషయంలో నాకే సందేహమూ లేదు...మీ మనస్సులోని విషయం మీరు వెలిబుచ్చారు...అందులో తప్పేమీ లేదు"

"విమలా! నేనో ప్రశ్న అడుగుతున్నాను. నీ యిష్టమైతే నే జవాబియ్యి! జవాబీయకపోయినా నే నేమీ అనుకోను......ఎందుకంటే, నీకు పెళ్లి నిశ్చయమైపోయిందని తెలిసింది"

"ఔను! ఏమిటి ప్రశ్న?"

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించావా విమలా?"

"నాకు తెలియదు... నాకేమీ తెలియదు... నాకు ప్రేమ అంటే సరియైన అర్థం తెలియదేమో! కాని, స్త్రీలందరికీ సాధారణంగా, ఇటువంటి విషయాల్లో, ఒకే రకమైన హృదయం వుంటుంది. ఏమిటంటే.—మిమ్మల్ని ఆ నాడు పెళ్లిచూపుల్లో చూసినప్పుడు మన వివాహం నిశ్చయమయితే బావుండుననిపించింది...కాని, అది కుదరలేదు. అందువల్ల నేను కొంచెం విచారించిన మాట నిజం...ఆతర్వాత, ఇక్కడికి వచ్చాక మనిద్దరికీ పరిచయమైంది. ఇదంతా ఒక స్వప్నంలా వుంది. నాలో ఎటువంటి భావముందో నాకు తెలియదు. తెలిసినా, అది చెప్పలేనేమో! నా మనస్సింకా పరిపక్వానికి రాలేదు. విధికి, తలిదండ్రులకి, లొంగిపోయే స్త్రీని నేను. నాలో అనేక కోరికలు వుండవచ్చు. ప్రపంచంలో ఎందరికి కోరికలు లేవు! అవన్నీ తీరుతాయా? ఇక్కడికి వచ్చాక, మీమీద నాకు జాలి, అభిమానం, కలిగాయి. అది ప్రేమో కాదో నాకు తెలియదు...ఇది ఒక అనుకోని సంఘటన! ఒక కల......మీతో ఓ విషయం చెప్పాలనుకున్నాను...మీరు రెండురోజులయి ఏదో మనోవేదనతో కృశించి బాధపడుతున్నట్లుంది—నిజమేనా?"

"నిజమే! కాని, నీకెట్లా తెలిసిందమ్మా?"

"మీ ముఖమే చెప్తున్నది! దానికి కారణం?"

"కారణం నీకు చెప్పానుగా?"

విమల చిన్నినవ్వు నవ్వి అంది "సరే! ఇకనైనా మనస్సు పాడుచేసుకోకుండా వుండండి... నాకు పెళ్ళి నిశ్చయమైంది...మీకుకూడా నేడో రేపో అవకతప్పదు...విధివశాన మనిద్దరం ఇక్కడ ఇలా కలుసుకొన్నాము. మీలోని ఏదో ఒక గొప్ప విశాలహృదయత్వం, సద్వర్తనం, నన్ను ఆకర్షించేయి—అంతే! మరికొన్ని ఏళ్ళకి బహుశః మనిద్దరం ఒకరికొకరం జ్ఞాపకం వుంటామో వుండమో? ఇది ప్రపంచధర్మం...ఈ మన కలయిక మధ్యలో నెట్లావచ్చిందో, అలాగే మధ్యలోనే పోతుంది..." విమల ఆగి, ఒక నిట్టూర్పు విడిచింది. రఘు మాట్లాడలేదు. కొద్ది సేపటివరకూ, ఇద్దరూ మౌనంగా వున్నారు. ఆ తర్వాత రఘు వెళ్లిపోబోతూ వుండగా, విమల అంది:

"మేము నాల్గురోజుల్లోగానే మావూరువెళ్లిపోతాం...వెళ్ళేముందర మీతో ఒకమాట చెప్పాలనుంది..."

"ఏమిటి?"

"ఈ విషయమై మీరు మీమనస్సు పాడుచేసుకోకుండా వుంటానని మాటయివ్వండి!"

"అట్లాగే" అన్నాడు రఘు.

విమల చిరునవ్వునవ్వి నడిచి వెళ్లిపోతున్నది. ఆమె పొడుగాటిజడ ఆమె నితంబములమీద నాట్యం చేస్తూవుండడం, రఘు అట్లానే నిలుచుని చూస్తున్నాడు...విమల ఎంత అందంగావుంది!

రఘు గదిలో పడకకుర్చీలో కూలిపడ్డాడు. అతని కళ్ళముందర ఏదో జ్ఞానజ్యోతి వెల్గుతున్నట్లయింది. ప్రపంచచరిత్ర అతని కళ్ళకికట్టినట్లయింది...

మర్నాటిపుదయం రఘుకి తండ్రివద్దనుంచి వుత్తరం వచ్చింది. ఎవరో పెళ్ళి సంబంధంవారు వచ్చారని, వారు 2 వేల కట్నం ఇస్తారని, వెంటనే వచ్చి పిల్లను చూసుకోమనీ ఆయనరాశారు.

రఘు సామాను సర్దుకున్నాడు. విమలతో చెప్పి, రఘు బండిఎక్కుతూ వుండగా, ఆమె వీధి చీడీలోకివచ్చి నించుంది. బండి మెల్లిగా నడుస్తున్నది...రఘు తన భావిజీవితంగురించి ఆలోచించుకుంటున్నాడు...మళ్ళీ తనకి పెళ్ళిసంబంధం వచ్చింది...ఆ పిల్లకి తను నచ్చుతాడు. తన తలిదండ్రులు సంతోషిస్తారు....ఇంకా.... ఇంకా... ఏవో ఆలోచనలు వస్తున్నవి.
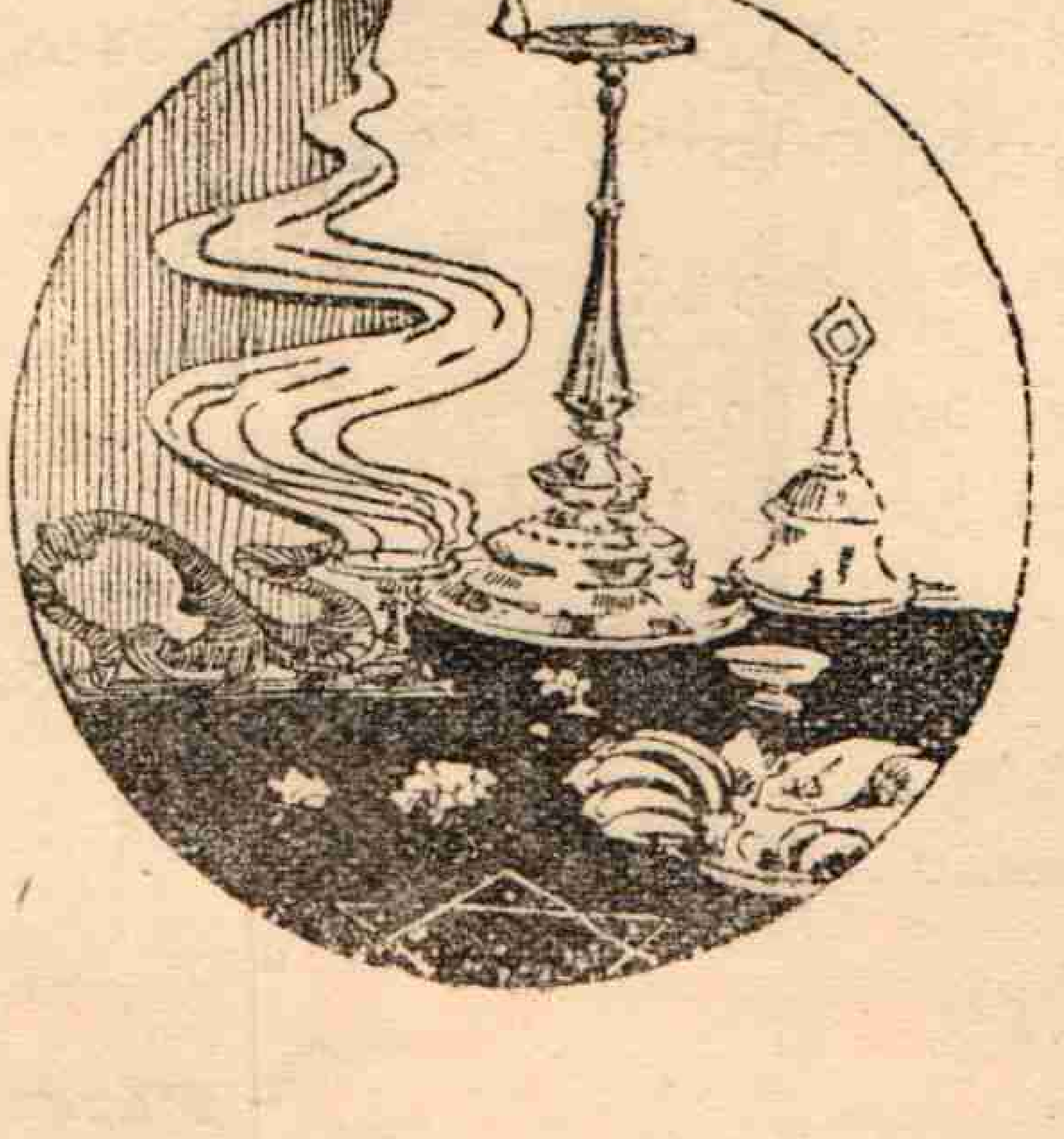
...బండి మెల్లిగా నడుస్తున్నది. చిన్నచురుగాలివచ్చి రఘు క్రాఫింగును చెదిర్చింది. చీడీలో ఇంకా విమలనుంచుని తనవేపే చూస్తున్నది...బండి మలుపు తిరుగుతున్నది...దూరంగా, చీడీలో విమల నించుని ఇంకా చూస్తున్నది...కారు మబ్బులు కమ్మిన ఆకాశంలో కనిపించీ కనపడని చిన్న నక్షత్రంలా అగుపించి అదృశ్యమైంది విమల!